

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Hübnera a soudkyň Mgr. Halky Hovorkové a JUDr. Ivy Březinové v právní věci žalobce: **O [REDACTED] B [REDACTED]** nar. **[REDACTED]** bytem **[REDACTED]** zast. JUDr. Martinem Korbařem, advokátem, se sídlem Praha 2 - Vinohrady, Lublaňská 507/8, proti žalovanému: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO: 00025429, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16/424, **o náhradu nemajetkové újmy ve výši 982.000,- Kč s přísl., k odvolání žalobce** proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 17. 5. 2017, č.j. 14 C 272/2015 - 106,

t a k t o :

I/ Rozsudek soudu I. stupně se v zamítavém výroku pod bodem I/ **m ě n í** tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci 30.000,- Kč s 8,05 % úrokem z prodlení z této částky od 18. 9. 2015 do zaplacení, to vše do jednoho měsíce od právní moci rozsudku. V rozsahu částky 952.000,- Kč s požadovaným příslušenstvím se rozsudek soudu I. stupně **p o t v r z u j e**.

II/ Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení před soudy obou stupňů ve výši 18.694,50 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci rozsudku, k rukám zástupce žalobce JUDr. Martina Korbaře.

Odůvodnění

Napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu, aby žalovaný zaplatil žalobci částku 982.000,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 19. 9. 2015 (výrok ad I/), a dále rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 1.500,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok ad II/).

Rozhodl tak o žalobě, kterou se žalobce domáhal proti žalovanému náhrady nemajetkové újmy, která mu měla vzniknout v důsledku nezákonného trestního stíhání.

Soud I. stupně vyšel ze zjištění, že žalobce byl trestně stíhán a nakonec zproštěn obžaloby. Řízení bylo vůči žalobci a dalším spoluobviněným zahájeno dne 30. 10. 2013. Žalobce byl trestně stíhán pro trestný čin vraždy dle § 219 odst. 1, 2 písm. f) tr. zák. Usnesení bylo převzato všemi spoluobviněnými téhož dne. Proti uvedenému usnesení podali spoluobvinění stížnosti, které byly následně zamítnuty. Dne 2. 7. 2014 byla podána obžaloba Městským státním zastupitelstvím v Praze k Městskému soudu v Praze. Dne 4. 12. 2014 byl vyhlášen rozsudek, kterým byli spoluobvinění zproštěni obžaloby dle § 226 písm. c) tr. ř. Státní zástupce se vzdal odvolání ve vztahu k žalobci a obžalovanému M. [redacted] Dne 19. 1. 2015 podal státní zástupce odvolání v neprospěch J. [redacted] S. [redacted] které vzal následně dne 13. 2. 2015 zpět. Právní moci nabyl rozsudek ve vztahu k žalobci dne 4. 12. 2014. Z usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 č.j. [redacted] bylo zjištěno, že žalobce byl v cele předběžného zadržení v délce dvou dnů a následně byl ze zadržení propuštěn.

Po právní stránce soud I. stupně v souladu s konstantní judikaturou uzavřel, že v daném případě došlo ohledně žalobce k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „OdpŠk“), za které lze považovat s ohledem na výsledek trestního řízení usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 30. 10. 2013. Ve smyslu rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 21. 8. 2012 sp. zn. 30 Cdo 2256/2011 lze za jistá základní vodítka pro hodnocení intenzity vzniklé nemajetkové újmy považovat povahu trestní věci, délku trestního stíhání a následky způsobené trestním stíháním v osobnostní sféře stíhané osoby. Žalobce se v tomto řízení domáhá finanční satisfakce z titulu nezákonného trestního stíhání vedeného proti jeho osobě. Původně u žalovaného uplatnil částku 1,003.000,- Kč, když žalovaný konstatoval, že došlo k vydání nezákonného rozhodnutí a poskytl žalobci zadostiučinění 21.000,- Kč, z kteréžto částky je 20.000,- Kč přiměřeným zadostiučiněním za nezákonné trestní stíhání a částka 1.000,- Kč zadostiučiněním za omezení osobní svobody, když byl dva dny v cele předběžného zadržení. Žalobce argumentoval tím, že je aktivním sportovcem a že se zhoršily vztahy mezi ním a rodinou, konkrétně dcerou D. [redacted] Soud I. stupně z výpovědi svědkyně D. [redacted] B. [redacted] zjistil, že ta se o trestním řízení proti otci dozvěděla z portálu [redacted] a jak uvedla, uvěřila tomu, že se otec deliktního jednání dopustil, a proto s ním přerušila kontakty. Jak dále uvedla, u trestního hlavního líčení byla přítomna, kde slyšela výpověď opilého svědka, z čehož usoudila, že otec je neviný. Do té doby měli mít perfektní vztah, když spolu s žalobcem začali již dříve profesně závodit. Oproti tomuto svědeckému tvrzení pak brojil žalovaný a předložil soudu fotografie z výpisu z internetových stránek

[REDAKCE] z něhož se podává, že v rozhodném období trestního stíhání žalobce byla svědkyně s otcem vyfotografována v milém objetí, a též na svém facebookovém profilu z rozhodného období svědkyně hodnotí svého otce pozitivně, když se tak dělo právě v období posuzovaném, kdy byl žalobce trestně stíhán. Dle závěrů soudu I. stupně nebyl prokázán žalobcem tvrzený odcizený vztah otce s dcerou v důsledku nezákonného trestního stíhání, když výpověď svědkyně soud I. stupně považoval ve světle žalovaným předložených dokumentů a fotografií z rozhodného období, za účelový. Navíc nelze nevidět, že v minulosti byl žalobce opakovaně trestně stíhán a byl též odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, což výrazně, dle názoru soudu I. stupně, snižuje (eliminuje) tvrzenou újmu žalobce do té míry, že soud I. stupně neviděl důvod již poskytnuté zadostiučinění ze strany žalovaného jakkoli navyšovat. Pokud jde o žalobcem zdůrazňovanou medializaci případu a jeho požadavek na zadostiučinění, i v tomto segmentu soud I. stupně posoudil medializaci trestní věci žalobce v té rovině, že medializace může být i jen důsledkem respektování zásady veřejnosti. Soud I. stupně uzavřel, že veřejnost má právo být informována o trestních kauzách, jež jsou otevírány v rámci zásady práva na informace, kterého se veřejnosti dostává právě prostřednictvím masmediálních komunikačních kanálů, a proto v zásadě nelze za zprostředkování informace o trestním stíhání žadatele jakkoliv odškodnit. S ohledem na výše vyložené důvody soud I. stupně dovodil, že finanční zadostiučinění žalobci ani v segmentu medializace nenáleží, proto žalobu zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud I. stupně podle § 142 odst. 1 o. s. ř. a zcela úspěšnému žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení za 5 úkonů po 300,- Kč podle vyhl. č. 254/2015 Sb.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce včasné a přípustné odvolání. Namítal, že pokud jde o fotografie uveřejněné na webu, poukazuje žalobce na vyjádření dcery u ústního jednání dne 22. 3. 2017, kdy výslovně uvedla, že fotografie jsou staršího data a že poukazuje na svůj nalomený vztah s otcem, tedy s žalobcem. To, co bylo uveřejněno na facebooku tedy jednoznačně svědkyni neznevěrohodňuje. Ani to, že byl žalobce v minulosti trestně stíhán a odsouzen k nepodmíněnému trestu, v porovnání s nyní trestně stíhanou věcí, kdy byl viněn z úmyslného usmrcení člověka s ohledem na tento vrcholně kriminální čin (z něhož byl zproštěn), nelze klást na rovinu s obecnou kriminální minulostí a neznačí, že by žalobce neměl vzhledem k tomu obdržet přiměřené zadostiučinění. Konečně žalobce dodává, že nenamítá to, že je zde zásada veřejnosti a právo na informace, kterého se dostává prostřednictvím masmediálních komunikačních kanálů. Koneckonců, stranou žalovanou nejsou tyto kanály. Stranou žalovanou je stát, který jej nezákonně stíhal a který za nezákonné stíhání má nést odpovědnost v souladu s § 31a odst. 3 písm. e) OdpŠk. V daném případě se jednalo s ohledem na právní kvalifikaci, hrozící trest i následnou medializaci, k níž by nedošlo nebyť zde nezákonného stíhání, o zvýšený význam řízení pro jeho osobu (viz kupř. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 3405/2009 i sp. zn. 30 Cdo 2800/2009). Žalobce ohledně medializace aspektu zadostiučinění nenamítal, že věc byla medializována, ale namítal, že díky nezákonnému stíhání došlo k tomu, že jeho pověst utrpěla. Jen mimochodem k tvrzení žalovaného, aby žalobce prokázal, že medializace vyšla z policejního orgánu, nelze než dodat, že přípravné řízení v trestních věcech je neveřejné a že je jen stěží uvěřitelné, že medializaci by zapříčinil někdo z obviněných. I dikce článků napovídá, že informace byly z policejních kruhů. Každopádně má žalobce za to, že se soud nezabýval důsledně tím, zda částka 20.000,-Kč jako zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu poskytnutou žalovanou stranou je sama o sobě přiměřená a odpovídající okolnostem případu. Jak je ze shora uvedeného patrné, má za to, že není, naopak je nepřiměřeně nízká a je v rozporu i s poslední judikaturou. Navrhl proto, aby odvolací soud napadený rozsudek

změnil tak, že se mu přiznává přiměřené zadostiučinění ve výši žalované částky, včetně náhrady nákladů řízení.

Žalovaný se k odvolání nevyjádřil.

Odvolací soud na základě podaného odvolání přezkoumal napadený rozsudek dle § 212 a § 212a o. s. ř., mimo jiné jej tedy přezkoumal i z důvodů, které nebyly v odvolání uplatněny (§ 212a odst. 1 o. s. ř.). V řízení doplnil dokazování rozsudkem Městského soudu v Praze č.j. [REDACTED] ze dne 1. 11. 2016 včetně informace o průběhu řízení vedeného pod sp.zn. [REDACTED] Obvodním soudem pro Prahu 2 a dospěl k závěru, že odvolání je zčásti důvodné.

Z rozsudku Městského soudu v Praze č.j. [REDACTED] ze dne 1. 11. 2016 odvolací soud zjistil, že spoluobviněný žalobce – J. [REDACTED] S. [REDACTED] nar. [REDACTED], uplatnil u žalovaného z téměř shodných důvodů požadavek na zaplacení náhrady nemajetkové újmy v částce 882.000,- Kč, kdy žalovaný uspokojil jeho nárok před podáním žaloby toliko co do částky 21.000,- Kč s tím, že 1.000,- Kč zaplatil za újmu v souvislosti s jeho zadržením a 20.000,- Kč za újmu v souvislosti s nezákonným trestním stíháním. Obvodní soudu pro Prahu 2 žalobu zamítl rozsudkem ze dne 29.6.2016 č.j. [REDACTED] a výše citovaným rozsudkem odvolacího soudu byl rozsudek soudu I. stupně potvrzen. Obě rozhodnutí tak nabyly právní moci k 7. 12. 2016, dovolání podáno nebylo.

Z úřední činnosti je odvolacímu soudu známo, že Obvodní soud pro Prahu 2 v řízení vedeném pod sp. zn. [REDACTED] rozhodoval o žalobě E. [REDACTED] R. [REDACTED] která se po žalovaném domáhala zaplacení částky 1,500.000 Kč z titulu nemajetkové újmy, a dále poskytnutí omluvy (publikované v celostátních i regionálních denících a v televizních zpravodajstvích) s odůvodněním, že byla stíhána na základě nezákonného rozhodnutí - usnesení o zahájení trestního stíhání, které skončilo zproštěním obžaloby podle § 226 písm. c) tr. ř. rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 12. 12. 2008 č. j. [REDACTED] (pravomocně k datu 14. 1. 2009), neboť nebylo prokázáno, že by skutek žalobkyně spáchala (žalobkyni bylo kladeno za vinu, že dne [REDACTED]

[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED] Řízení o žalobě pro nemajetkovou újmu bylo pravomocně skončeno rozsudkem Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDACTED] kdy rozsudek soudu I. stupně byl v zamítavém výroku I. změněn tak, že žalovanému byla uložena povinnost zaplatit žalobkyni částku 52.000,- Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku; co do částky 1,400.000,- Kč byl rozsudek v zamítavém výroku o věci samé potvrzen (výrok ad I/), o náhradě nákladů řízení před soudy všech stupňů bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu (výrok ad II/ ve znění opravného usnesení). Odvolací soud s přihlédnutím k okolnostem daného případu, jakož i s poukazem na skutečnost, že částka 48.000,- Kč byla již žalobkyni přiznána, shledal částku 100.000,- Kč dostatečnou a plnohodnotnou náhradou, která představuje maximální možnou satisfakci z pohledu § 31a OdpŠk. Nutno dodat, že odvolací soud shledal absenci zásahu do rodinného života žalobkyně, která však byla vyvážena kritériem nemožnosti skrýt se před bulvarizací případu, kdy žalobkyně nemohla těžit „z jisté míry anonymity velkých měst“; žalobkyně byla před zahájením trestního stíhání osobou bezúhonnou.

Podle § 5 OdpŠk stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním (písm. a), nesprávným úředním postupem (písm. b).

Podle § 31a OdpŠk bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu (odst. 1). Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo (odst. 2).

Soudní praxe dovozuje, že ustanovení § 31a odst. 2 OdpŠk je normou s relativně neurčitou hypotézou, vyžadující, aby soud s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti každého individuálního případu sám vymezil okolnosti významné pro určení výše náhrady. Ustanovení upravuje pouze, že zadostiučinění musí být přiměřené, samotné určení výše však ponechává na volném uvážení soudu, a zákon tedy nevymezuje žádnou případnou hranici (minimální nebo maximální) pro určení výše zadostiučinění. Soud je při úvaze o přiměřenosti výše finančního odškodnění povinen vycházet z úplně zjištěného skutkového stavu a opírat se o zcela konkrétní a přezkoumatelná hlediska, kterými jsou především závažnost nemajetkové újmy a ověřené okolnosti, za kterých k neoprávněnému zásahu do osobnosti fyzické osoby došlo (*srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 5. března 2009, sp.zn. 30 Cdo 2290/2007*).

Rovněž Ústavní soud již dříve vyslovil, že ústavní či zákonné předpisy nedávají žádnou exaktní metodu, jak určit přiměřenost zadostiučinění za nemajetkovou újmu, resp. jeho výši (např. nález sp. zn. I. ÚS 42/16). Posouzení přiměřenosti zadostiučinění je na úvaze příslušného správního úřadu a následně – je-li podána žaloba – na úvaze obecného soudu, která však musí být odůvodněna (z mnohých *srov. např. nález sp. zn. III. ÚS 1320/10, sp. zn. I. ÚS 4227/12, sp. zn. I. ÚS 42/16, usnesení sp. zn. IV. ÚS 1572/11, sp. zn. I. ÚS 889/15, sp. zn. I. ÚS 17/17 a další*).

Ustálená judikatura (*srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 publ. ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 122/2012*) zformovala kritéria pro stanovení formy či výše zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem. Mezi tato kritéria patří *povaha trestní věci, délka trestního stíhání a dopady tohoto stíhání do osobnostní sféry poškozeného*. Povahou trestní věci pak rozumí zejména závažnost trestného činu kladeného poškozené osobě za vinu, neboť ta zpravidla přímo úměrně zvyšuje intenzitu, s jakou tato osoba trestní řízení proti ní vedené negativně vnímá, a souvisí i s hrozbou trestního postihu (druhem a výší trestu) a případného společenského odsouzení, jež se odráží v charakteru veřejného zájmu chráněného trestními předpisy v konkrétním případě. Délka trestního řízení zohledňuje dobu, po kterou zásah do osobnostních složek jednotlivce v důsledku proti němu vedeného trestního řízení trval. Následky v osobnostní sféře poškozené osoby zohledňují negativní dopady nezohledněné předchozími kritérii, tj. morální narušení osobnosti (integrity) poškozeného v době trestního stíhání a narušení jeho profesní, soukromé, rodinné, popřípadě i jiné sféry života a mohou být zvýrazněny či naopak potlačeny podle intenzity naplnění prvních dvou kritérií. Nejvyšší soud pak dále dovodil, že u trestního stíhání, které neskončilo odsuzujícím rozsudkem, nelze zadostiučinění

odvozovat od určité částky za měsíc či rok trestního stíhání. Krom shora uvedených kritérií je naopak třeba přihlídnout také k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo, zejména okolnostem vydání usnesení o zahájení trestního stíhání (např. okolnostem rozhodným pro závěr, zda bylo zahájeno důvodně či zda k zahájení svým postojem přispěl sám poškozený), okolnostem tomu předcházejícím, dále okolnostem provázejícím trestní stíhání a důvodům, pro něž došlo k zastavení trestního stíhání nebo zproštění obžaloby, a v neposlední řadě také k chování poškozeného, kterým ke vzniku nemajetkové újmy přispěl. V konečném důsledku musí výše soudem přiznaného zadostiučinění odpovídat výši přiznaného zadostiučinění v případech, které se v podstatných znacích (poměřovaných zejména s ohledem na uvedená kritéria) shodují. Jinak vyjádřeno, výše přiznaného zadostiučinění by se neměla bez zjevných a podstatných skutkových odlišností konkrétního případu podstatně odlišovat od zadostiučinění přiznaného v případě skutkově obdobném. Významnější odchylka je v tomto směru možná jen tehdy, bude-li též soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 5. 2012, sp. zn. 30 Cdo 3867/2011). Přitom je třeba vycházet z toho, že forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21.8.2012, sp.zn. 30 Cdo 2256/2011, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4.9.2013, sp.zn. 30 Cdo 1891/2012).

Soud I. stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatečná skutková zjištění, provedené důkazy hodnotil podle zásad uvedených v § 132 a § 157 odst. 2 o. s. ř., když zcela zřetelně vyložil, kterými úvahami plynoucími z dokazování se při svém rozhodnutí řídil, a takto zjištěný skutkový stav správně hodnotil ve smyslu zákona i po stránce právní, když jeho závěry jsou i zcela přezkoumatelné. Odvolací soud toliko doplnil dokazování z hlediska srovnatelných případů, které se v podstatných znacích shodují.

Pokud jde o povahu trestní věci, pak odvolací soud konstatuje, že žalobce byl stíhán pro jeden z nejzávažnějších trestných činů (dle § 219 odst. 1, 2 zák. 140/1961 Sb., trestního zákona), což přímo úměrně zvyšuje intenzitu, s jakou konkrétní řízení, proti němu vedené, vnímal. Za trestný čin vraždy spáchaný na dvou osobách žalobci hrozil trest odnětí svobody v rozmezí dvanáct až patnáct let, příp. doživotí, jakož i výrazný společenský odsudek, který se odráží v charakteru veřejného zájmu chráněného trestními předpisy, v daném případě ochrany lidského života, která zaujímá prvořadou pozici. Soud I. stupně správně přihlédl k tomu, že žalobce byl v minulosti trestán, kdy postup orgánů činných v trestním řízení nebyl pro žalobce ničím zcela neznámým a nemohl přirozeně působit srovnatelnou újmu jako osobě netrestané. Tato skutečnost se jeví významnou z hlediska újmy spojené s omezením osobní svobody žalobce po dobu dvou dnů v cele předběžného zadržení. Žalobce pak nebyl stíhán vazebně, když soud návrhu na uvalení vazby nevyhověl. Soud I. stupně přihlédl také k prokázané medializaci trestní kauzy žalobce, v této souvislosti je však nezbytné poukázat na závěry přijaté Nejvyšším soudem v rozsudku ze dne 3. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4280/2011, podle nichž vychází-li medializace z veřejného projednání věci soudem (informace jsou tedy veřejnosti poskytovány na základě účasti zástupců médií při veřejném jednání soudu), nelze takovou medializaci bez dalšího přikládat státu k tíži. Rovněž důvod, pro který byl žalobce zproštěn obžaloby, není bez významu. Podle ustálené soudní praxe totiž poškozený pocituje újmu nejvíce, jestliže byl vydán zprošťující rozsudek pro důvody uvedené v § 226 písm. a) a b) tr. ř., tedy že nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro něž je obžalovaný stíhán, nebo že v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 7. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4280/2011). Poněkud vyšší intenzita zásahu tedy nebyla

splněna, jestliže žalobce byl zproštěn obžaloby, neboť nebylo prokázáno, že spáchal skutek, z něhož byl obžalován (§ 226 písm. c/ tr. ř.). Nelze ani uzavřít, že trestní stíhání žalobce bylo zahájeno zcela bezdůvodně, ba dokonce, že by postup orgánů činných v trestním řízení byl excesivní. Je třeba vzít rovněž na zřetel, že žalobce byl zadržen pouze po dobu dvou dnů a jeho trestní stíhání trvalo 13 měsíců, což je doba zcela přiměřená s ohledem na závažnost činu, rozsah důkazů, zejména výpovědí svědků a nutnosti pořízení množství znaleckých posudků. Žalobci však nelze klást k tíži, že v trestním řízení odmítl vypovídat, neboť se jedná o jeho ústavně garantované právo, kterého nesmí být žádným způsobem zbaven (čl. 40 odst. 4 Listiny základních práv a svobod).

Pokud jde o závěry soudu I. stupně, že žalobce neprokázal následky trestního stíhání v osobnostní sféře z hlediska zásahu do jeho sportovní činnosti či zhoršení vztahů mezi ním a rodinou, konkrétně dcerou D. [REDAKCE] pak na logické a výstižné posouzení soudu I. stupně odvolací soud pro stručnost odkazuje, neboť se s ním ztotožňuje.

Odvolací soud konstatuje, že již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění "liché", což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivce obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem...“ (viz např. *nález Ústavního soudu ČR sp. zn. IV. ÚS 642/2005, sp. zn. II. ÚS 590/2008, sp. zn. I. ÚS 554/04, či sp. zn. I. ÚS 2551/13*). Dle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 1. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1771/2014, nezákonným rozhodnutím o zahájení trestního stíhání (§ 8 odst. 1 a 2 OdpŠk) je porušeno právo obviněného nebýt stíhán jinak než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon, garantované článkem 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Odvolací soud má tak za to, že pokud soud I. stupně uzavřel, že žalobce neprokázal žádnou další konkrétní újmu, než tu, kterou každé trestní stíhání obviněné a posléze obžalované osobě přináší objektivně a která byla ze strany žalovaného již odškodněna přiměřenou částkou 21.000,- Kč (20.000,- Kč za nezákonné trestní stíhání a po 500,- Kč za každý ze dvou dnů, kdy byl žalobce zadržen), pak jeho závěr je především s ohledem na povahu trestní věci, pro kterou byl žalobce trestně stíhán, nesprávný.

Soud I. stupně při zkoumání výše spravedlivého finančního odškodnění nedostatečně zohlednil právě tu skutečnost, že žalobce byl po dobu 13 měsíců stíhán pro jeden z nejzávažnějších trestných činů, za který mu hrozil trest odnětí svobody s nejvyšší možnou sazbou, včetně doživotí. Při stanovení výše odškodnění je nutné vzít v úvahu, že žádný právní předpis nestanoví pevné částky, které mají být za tu kterou újmu poskytnuty. Poskytnutí finanční náhrady je přitom považováno za formu zadostiučinění pro poškozeného nejsilnější a nejhodnotnější (když samotné konstatování porušení práva by nebylo postačující). Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění je třeba stanovit částku, která je způsobilá současně plnit svoji kompenzační funkci, ale není přitom „extrémní“ a vymykající se smyslu a účelu dané právní úpravy (sp. zn. III. ÚS 1320/10, sp. zn. IV. ÚS 1572/11). Z hlediska obecné slušnosti se nutně s ohledem na újmu způsobenou nezákonným rozhodnutím jeví částka 20.000,- Kč jako zadostiučinění z hlediska intenzity utrpěné újmy satisfakcí nedostatečnou. Nicméně odvolací soud nemůže bez dalšího odhlédnout od případu spoluobžalovaného S. [REDAKCE] který se v podstatných znacích s daným konkrétním případem shoduje, a jemuž ochrana práva na zadostiučinění soudem přiznána nebyla. Ani v tomto případě žalobce neprokázal mimořádné následky v osobnostní sféře způsobené mu trestním stíháním. Žalobce je však osobou s trestní minulostí, která hranici finanční náhrady zcela jistě snižuje v případě náhrady nemajetkové újmy způsobené omezením osobní svobody, kde částka 1.000,- Kč za dva dny, tj. 500,- Kč za den omezení osobní svobody v souvislosti

s nezákonným rozhodnutím, se odvolacímu soudu jeví zcela kompenzační a v souladu s pravidly nastolenými rozsudkem Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2357/2010, publ. ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 52/2012.

S přihlédnutím ke všem okolnostem daného případu a shora zmiňované judikatuře Nejvyššího soudu ČR a Ústavního soudu ČR (též i ve srovnání s věcí žalobkyně E [redacted] R [redacted] a žalobce J [redacted] S [redacted] – viz výše, k tomu srov. [redacted] je dle názoru odvolacího soudu nutné pokládat za dostatečnou a plnohodnotnou náhradu, která představuje maximální možnou satisfakci z pohledu § 31a OdpŠk, částku celkem 51.000,- Kč, kdy 1.000,- Kč je spravedlivou náhradou za odškodnění nemajetkové újmy vzniklé v důsledku nezákonného omezení osobní svobody a 50.000,- Kč přiměřenou náhradou za odškodnění nemajetkové újmy vzniklé v důsledku nezákonného rozhodnutí.

Odvolací soud proto postupoval dle § 219 o. s. ř. a rozsudek soudu I. stupně ve vyhovujícím výroku o věci samé (výrok I/) co do zamítavé částky 952.000,-Kč jako věcně správný potvrdil a co do částky 30.000,- Kč dle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změnil tak, že v této části žalobě vyhověl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl odvolací soud dle § 142 odst. 3 o. s. ř. a § 224 odst. 1 a 2 o. s. ř., když žalobce má právo na plnou náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů, ačkoliv byl úspěšný ohledně výše náhrady jen částečně, avšak rozhodnutí o výši plnění záviselo na úvaze soudu (co do základu nároku měl procesní úspěch). Tyto náklady jsou tvořeny odměnou právního zástupce žalobce za 8 úkonů právní služby v plné výši a jeden úkon v poloviční výši odměny, spojených s převzetím zastoupení, předžalobní výzvou (uplatněním nároku u žalovaného), sepisem žaloby, účastmi u jednání u soudu I. stupně dne 21. 9. 2016 a 22. 3. 2017, dále účastí při jednání soudu I. stupně dne 30. 11. 2016, které se nekonalo (úkon s poloviční odměnou), sepisem závěrečného návrhu ze dne 12. 5. 2017, odvoláním ze dne 21. 6. 2017 a účastí u jednání před odvolacím soudem dne 19. 9. 2017 po 1.500,- Kč (§ 6 odst. 1, § 7 bod 5 a § 11 odst. 1 písm. a/, d/, g/, k/ a odst. 2 písm. f/ ve spojení s odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. – advokátní tarif /AT/), ke každému z těchto úkonů ještě náleží paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 AT). Právní zástupce žalobce je plátcem DPH, s připočtením náhrady DPH ve výši 21% v částce 3.244,50 (§ 137 odst. 3 o. s. ř.) činí výše náhrady 18.694,50 Kč. Tuto náhradu bylo žalovanému za užití § 149 odst. 1 o. s. ř. uloženo zaplatit k rukám právního zástupce žalovaného výrokem ad II/ tohoto rozsudku, a to s ohledem na administrativní postup žalovaného ve lhůtě dle § 160 odst. 1 věty za středníkem o. s. ř.

P o u ě e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení, a to k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu I. stupně, avšak jen z důvodů stanovených v § 237 o. s. ř. - jestliže rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování

dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

V Praze dne 19. září 2017

JUDr. Petr Hübner, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Marta Vyhnalová